

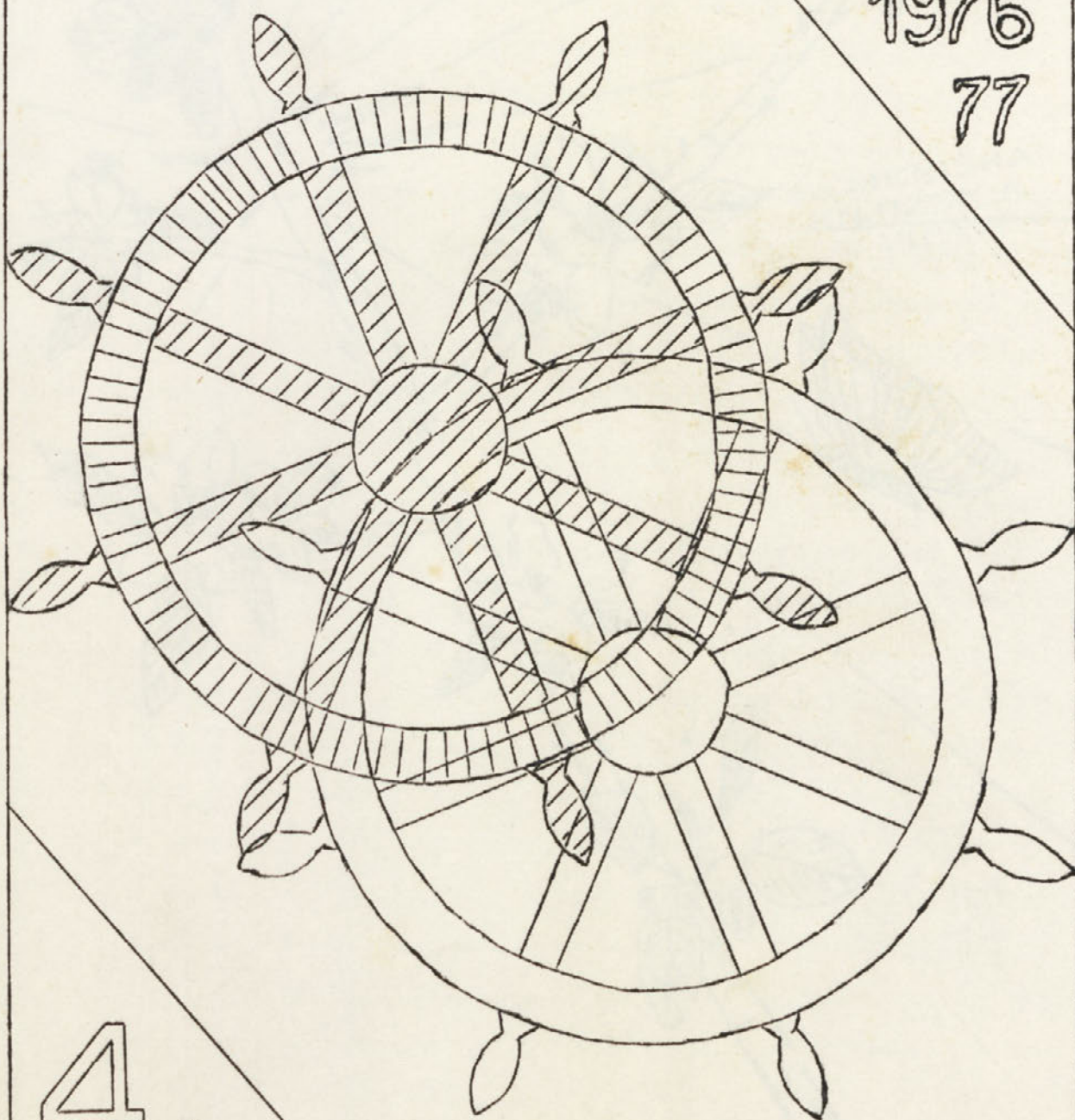
SKRNE

LETO

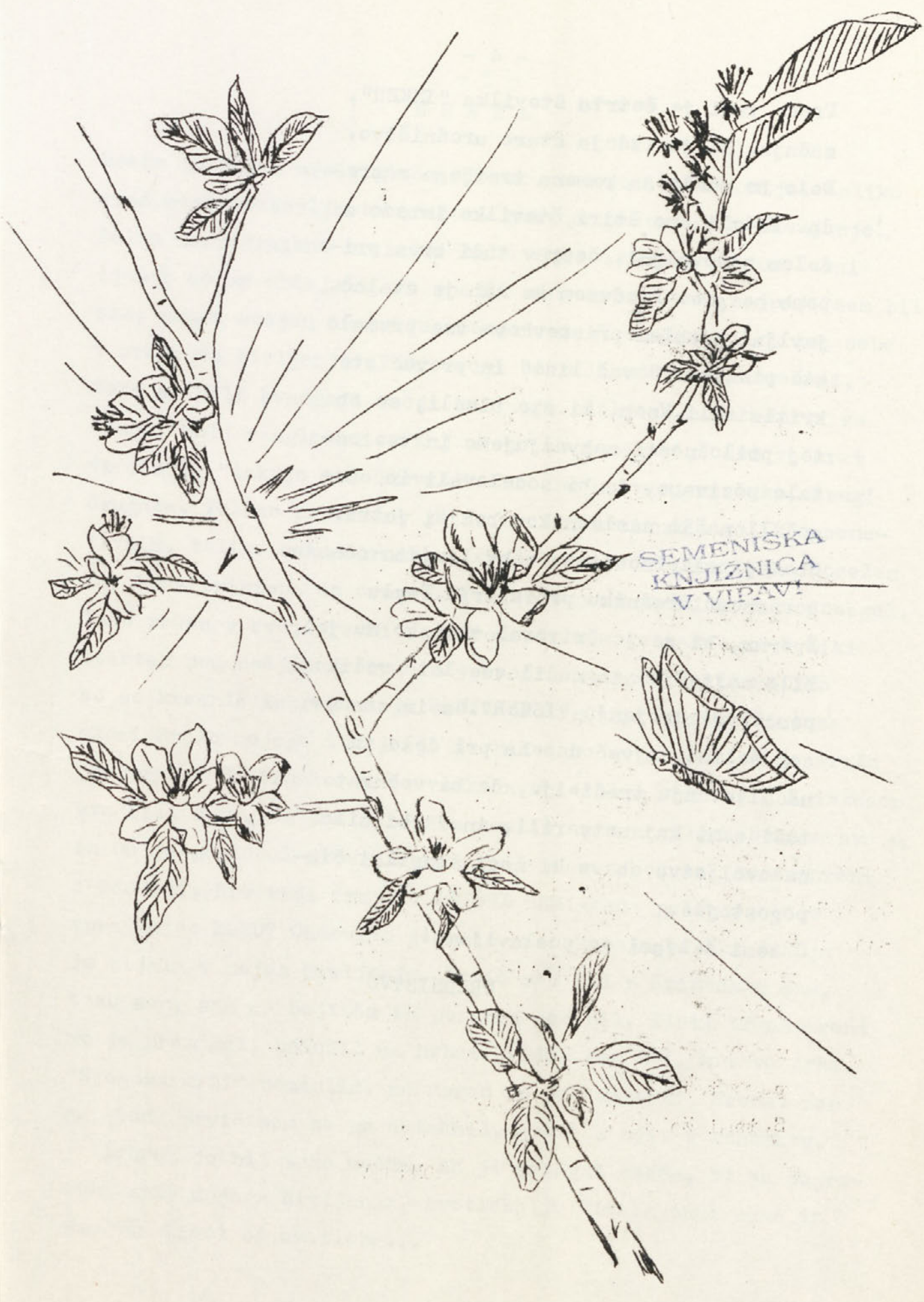
IX

1976

77

4. ŠTEV.

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

Pred vami je četrta številka "ISKER", zadnja, ki jo izdaja staro uredništvo. Delo bo padlo na ramena tretjega razreda. Izdali smo štiri številke in smo z delom zadovoljni, čeprav tudi brez pripomb ne gre. Predvsem se nam je stalno javljal problem prispevkov - vse premalo ste pisali v "vaš list" in preveč ste kritizirali. Vsem, ki ste pisali, se ob tej priložnosti zahvaljujemo in vse ostale pozivamo, da bi sodelovali in omogočili našim naslednikom boljši jutri. Ob tej priložnosti se zahvaljujemo odgovornemu uredniku profesorju Pavlu Spornu, ki se je žrtvoval tudi, ko mu je bilo najtežje, in nudil vse leto veliko pomoč pri urejanju "ISKER". Našim znanim želimo največ uspeha pri delu in nadaljevanju tradicije, da bi večkrat tudi sami kaj ustvarili, in da bi bilo zadovoljstvo ob vsaki novi številki čim pogostejše.

S temi željami se poslavljam!

UREDNIŠTVO

M R E Ž A

Mreža in skozi mrežo gleda človek z svojo človečnostjo. Koliko kvadratov sestavlja to mrežo - kako je pestro naše življenje! Dolga neprekinjena mreža je bila - jaz zanotan vanjo. Razni ljudje so me obdajali, se gnetli mimo mene, toda najraje sem bil sam, sam v svojem svetu doraščajočega mladostnika, ki ima sebe v središču življenja. Tudi drugi so bili podobno zamreženi, toda so bili kvadrati večji kot moji. Bolj so bili odprti za druge, bolj razgledani. "Kaj si hočem pomagati," sem večkrat vzdihnil, "tak je pač človek!" Eni smo ustvarjeni tako, drugi drugače. Toliko procentov je na svetu emotivnih, toliko neemotivnih, toliko sekundarnih.... Vedel sem, da tako težko dosežem kaj brez pristopa do drugih. Veliko sem se trudil, malo dosegel. Tako reven v svoji revni samosvojesti sem se našel na Veliki četrtek pod božjim grobom in v enourni tesnobi, tišini; ko so se kresale iskre, se je mreža pretrgala. Izbruh Kristusa skozi mrežo mojega življenja je bil tako močan, da se je mreža pretrgala. Raztrgalo se je vsakodnevno delo, težave. S Kristusom sva bila sama, On med nebom in zemljo, jaz na tleh. Borila sva se in On je pogledal skozi mene, nosil je s seboj bel transparent z rdečimi, krvavimi črkami: PRIŠEL SEM! - toda poleg je bilo vprašanje: KOMU? Čudovito je bilo vse skupaj, velika luknja je zijala v mojem življenju. Prvič sem bil s Kristusom sam, tako sam, sam na bojišču in poražen sem bil. Tisti transparent me je premagal, položil na hrbet. Videl sem kri, krvave črke. "Njegova kri!" pomislim, ne norem se več upirati. Srečal sem ga, toda prvič sem se ga dotaknil, prvič z njim v kontaktu.

Izbruh je bil tako močan, da je prižgal svečo, ki je segrevala niti mojega življenja, svetloba je živel tudi zame in jaz sem živel od svetlobe...

Čudovito je bilo, toda ali niso vse to le sanje. Prebudim se.....ne, res je! vzkliknem v duši, okrog mene resni zamišljeni obrazi ljudi v molitvi... Zdrava Marija.....,ki je za nas križan bil.....,slišim kako odneva po cerkvi.....

Da, Toda jaz sem bil že korak dalje. Trenutek prej je Kristus vstal. Vstal je skozi mene in mojo sebičnost, zdaj živi, vem, da živi in daje živeti tudi meni.

-ŽICA-

V R N I T E V

Zima bela se je vrnila
v naše kraje, ko bila je
že ponlad.

Bele cvetke je prekrila,
jih morila,
ker bilo je mraz.

Snežni roj poganja burja,
noro buta v stekla oken

Zunaj, znotraj
vse trepeče, ker kot blisk
se je vrnila -
mrzla starka zima.

LOCOPOLIS

PRELEPA GORENJSKA. 0,02

UTRINEK O UMETNOSTI V SLOVENIJI

Slovenija, tako majhna dežela na zemljevidni karti, je prava zakladnica naravnih in umetnih umetnin. Če ima človek vsaj malo humanega, estetskega čuta, se mu ob pogledu na ta čudoviti svet odpre srce in zapoje hvalnico tej slovenski zemlji, ki nas nosi od začetka bivanja in, če Bog da, bo tudi za naše umrljivo telo po smrti prijetna zibca. Vem, da so drugod tudi lepe dežele, toda Slovenija je pravi biser, ki je najlepši. Neka legenda pravi, da je Bog stresel na to pokrajino polno vrečo lepote. Pa naj kdo ugovarja, da ni res tako!

Toda, če ima narod lepote, je dolžan le-te čuvati, jih negovati, ohranjati. Naši predniki, ki so ustvarili čudovite zgradbe - največ sakralnega tipa - so te gradili Bogu in narodu v čast in ponos. Koliko žuljev, znoja, krvi in trpljenja vsebujejo ti mogočni zidovi! To je narodna last, in prav narod je dolžan to čuvati kot zenico svojega očesa.

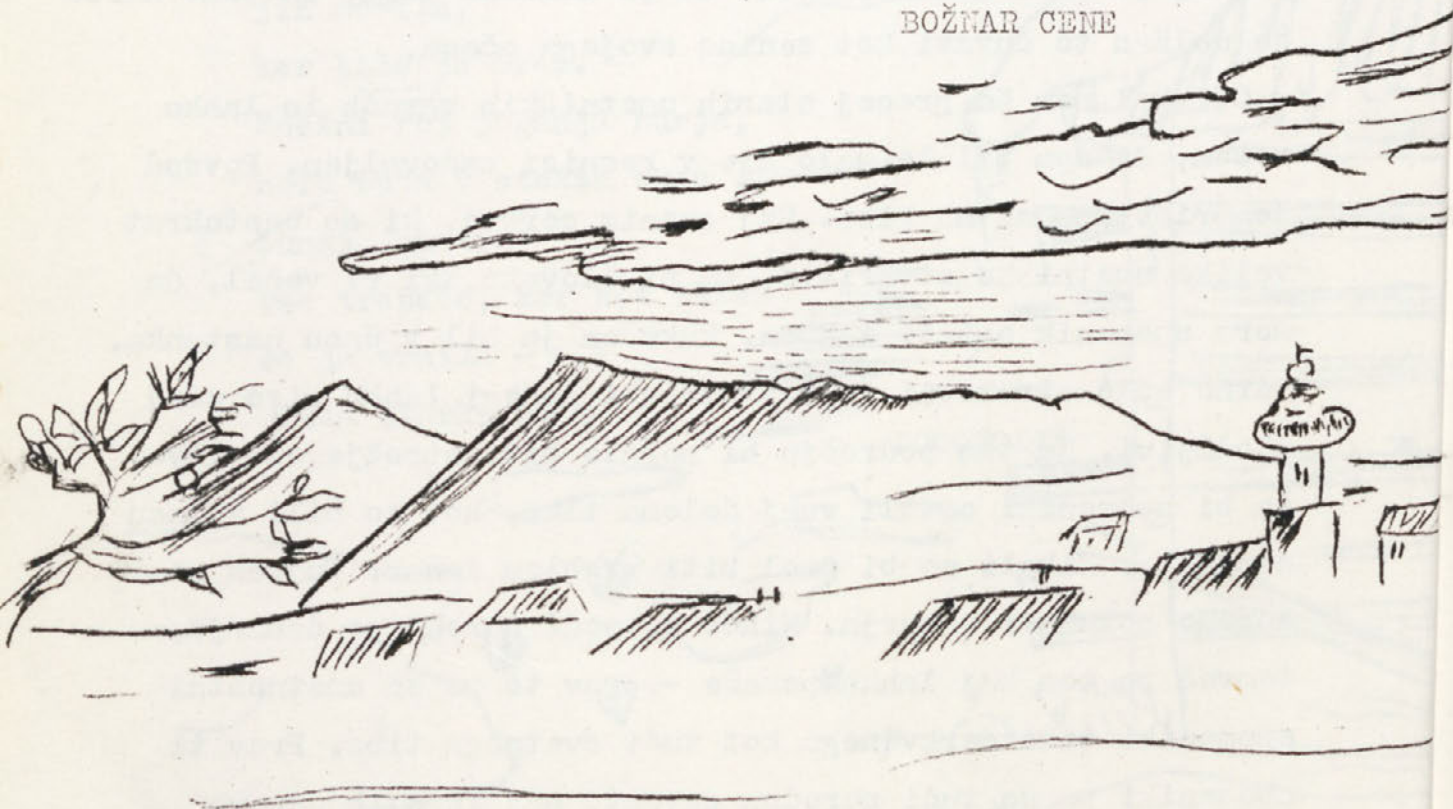
Obiskal sem že precej starih umetniških zgradb in lahko rečem, da sem bil le malo kje v resnici zadovoljen. Povsod je prisotna kakšna hiba. Naj omenim cerkve, ki so čestokrat velike umetniške stvaritve, pa ni človeka, ki bi vedel, da mora spomenik ostati takšen, kakršen je bil v času nastanka. Edino zelo strokovni restavratorski posegi lahko niso zanj škodljivi. Na tem področju bi morale biti strožje omejitve, da bi spomeniki ostali vsaj deloma taki, kot so bili v času nastanka. Nikoli ne bi smel biti problem denar. Tujcem ne moremo pokazati denarja. Nihče ne sodi naroda po denarju, temveč po tem, kaj lahko pokaže - prav to pa so umetnostni spomeniki tako cerkvenega kot tudi svetnega tipa. Prav ti spomeniki pa so tudi narodna zavest, saj iz njih odseva slovenski človek, ki je imel vedno čut za lepoto.

Vedno moramo biti ponosni na to, kar imamo. Čeprav je, gledano na velike narode, naša stvaritev le kanček tistega, ima ne toliko večji pomen. Kajti vse to je nastalo na tleh, na katerih ni bil domačin - Slovenci - svoj gospodar, temveč so mu vedno vladali tujci. Naša umetnost se je razvila iz pristne narodne religioznosti in pa iz bolečine zatiranega, zaničevanega, zapostavljenega ljudstva. Slovenski človek je bil vedno globoko veren in kot odraz te duhovnosti, so tudi do danes ohranjene umetnine.

Na Slovensko umetnost moramo torej gledati predvsem v tem duhu, če hočemo dojeti njeno vsebino. Gotovo nikjer ne pokaže človek svoje velike sposobnosti kakor prav umetnik v ustvarjanju.

Sprejeti in razumeti umetnost je pa človekova vrlina, odraz njegove duševne izobrazbe, njegove duhovne plemenitosti.

BOŽNAR CENE

GALAKSIJA

Nebo.

Zemlja.

Neskončnost

Nebo; zvezde.

Zemlja; luna.

Vse se vrti...

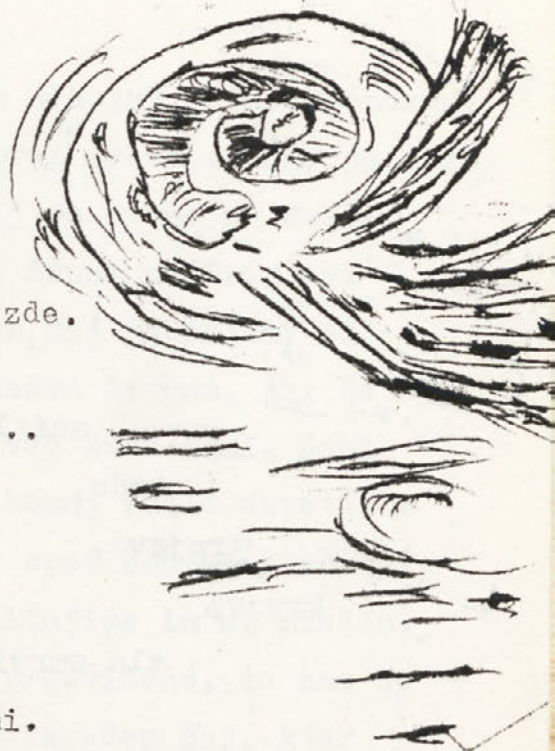
Beži.

Hiti.

Bežimo.

Hitimo...

tudi mi.

LOCOPOLIS

E N O

Vidim te
pred seboj.
Rad bi te
objel, a bolj,
ko se ti bližam
z razprtimi
rokami
tem bolj
se mi ti
oddaljuješ.
Prosim te,
kličem te.

.....

daleč si
od mene,
ki želim, želim
skovati iz
dveh
le eno...
In tisoč je
stvari, ki
naju ločijo
G o s p o d.

T L A

Tla..

prstena,

kamnita,

ilovnata,

asfaltna...

trda,

trnjeva,

krvava

tla smrti.....

LOCOPOLIS

ŠPORTNI DAN

Zgodilo se je na ženski dan 8. marca letos, ko je v semenišču odjeknil veliki boom- športnega dne. To je poseben dan, ko zapusti vsak svoje Bolske probleme, ko se misli na rekreacijo. Zgodaj je bilo, nepopisna gneča na hodniku, celo semenišče v nepopisljivem nemiru. Ta s kapo, s klobukom, pravi planinci, izkušeni in neizkušeni, navdušeni in ravnodušni- za vsakega malo- lačni in siti, smo se vključili v veletok športnega dne- smer Podkraj. Ta športni dan sem sprejel ravnodušno, kot toliko stvari in nisen mogel mimo tega, da bi mi misel ne ušla na jutri. Vedno noje neugnane misli, ki me silijo, da mislim in mislim. Nekoliko poškodovan sem odracal za drugimi, kot včlanjen v društvo desetih bratov s svojim neločljivim razpoznavnim znamenjem. Vreme je bilo izredno in semeniška skupnost se je razpotegnila v gosjem redu po ozki stezi. Gledal sem na desno in na levo... noge so delovale dokaj avtomatično, z nogo zadel v kamen, požrl bolečino, in preniššjeval, kje bo vsemu temu konec.

Na repu kolone z dvema sotrpinoma sem odhajal na svoj športni rekreacijski dan. Tam drevo, malo naprej drevo... uh, je bilo včasih lepo. Pa spet mislim..., zakaj pa ravno na osmi marec. Smejem se. Tako kot bi šlo sto žensk na Triglav. Nепrestano nekaj govorim in sam ne vem, kaj godrnjam, si izmišljam neke rezultate, citiram, onadva živčna, jaz še bolj. Čudovit športni dan. Kolone ni več pred nami. Sami smo, pa smo sami, si mislim. Sonce je komaj rahlo osvetlilo zemljo, ko smo se že krepko dvignili, spet smo se spuščali, spet klanec, brenem v kamen, iščem bližnjico in si mislim, kako bo to izpadlo. Nekje je že bilo predvideno, da smo se ustavili v neki hiši, tam kjer kuhajo izreden čaj, kjer imajo hčerko mini-slikarko in so dobri ljudje. Tu smo se najedli in napili čaja, oplemenitenega s soncem in ljudsko domačnostjo. Okrepčani fantje so zapeli, se pa nisem čutil dovolj močnega pri glasilkah, da bi poskušal kaj spraviti iz sebe. Gremo naprej, vse je vključeno v nek tok. "Ah, nič zato, saj smo na svetu zato, da hodimo, nekam bomo prišli", mi rojijo fatalistične misli v skuštrani buči. Ogledali smo si nek slap, najbrž je bil to izvir Bele in v čudovitem hladu, ob groznem ropotanju fotoaparater in dodatkov, smo se vzpenjali čez Podkrajsko polje. Sonce je bilo neusmiljeno, mi smo pa vračali soncu milo za drago. Srečali smo vajakе in spet sem z mislimi daleč nekje v južnih krajih na straži... "Ah, pusti to, se zmotim v razmišljanju in ustrežem vojaku s Sportskimi novostmi. Šli smo naprej, desno trava, levo trava, vsepovsod trava. Taka je pač naša narava. Končno smo bili tam, kjer je bil cilj- Podkraj. Čudovito kosilo in potem pot nazaj. Kajti naš glavni cilj- HODITI, še ni bil v celoti izpolnjen.

Hodili smo in hodili, in mislili na take šase jutri, kaj bomo jutri študirali - sem si mislil. Spotoma smo se imeli priliko okrepčati in zapeti kakšno pesem. Končno sem se opogumil in nehal sanjariti o Makedoniji. Sklenil sem raje živeti v tem lepem alpskem svetu, v naravi in uživati v ritmu korakov. Užitek, da je kaj. Videlo se nam je, da že ves dan hodimo. Potem, ko smo se vzpenjali, smo se zdaj ves čas spuščali. Silno dobro za kondicijo, spet pomislil. Noge nas ne ubogajo več, boli me Ahilova tetiva, meniskus se stiska, kosti so mlahave, mišice polne mlečne kisline. Spet sem brcnil in se spomnil, da je tudi lepo, če te boli. Spet dva tanka v gozdu, pa odmor pod borovci in v polzavestnem stanju študij v semenišču, to je vse, kar sem si uspel zapomniti. Videl sem rdeče kolobarje, razne matematične formule in od vseh strani so me obdajala čudna bitja. Šli smo spat- zaspal sem in se v hipu spet zbudil. Bilo je jutro. Tako kratek je bil prehod iz popolne utrujenosti v popolno delovno vzdušje naslednjega dne. O tej delavnosti pa ne bi razpravljajal. Sportni dan je res avantura in avantura je avantura sama po sebi.

VELIKI SPREHAJALEC

V S T A J E N J E

Tišina.

Samo žarek sonca

in gibanje listov.

Temina

na nebu.

Samo tam

za gričem

toneča

svetla krogla .

In... snop

bleščeče luči,

upanje na VSTAJENJ

LOCOPOLIS

BITI V SEMENIŠČU - AVANTURA

Živimo v času, ko je standard naše glavno orožje in, ko je edina vlečna sila, ki pusti človeku naprej, samo naprej. Veliko mladih je na svetu, vsi imajo svoje namene, želje, ki se ločijo tu in tam. Semenišče Vipava je samo ena od tolikih skupin mladih, ki nameravajo postati dobri ljudje ali duhovniki. So mladi in v tem svetu imajo svoje mesto, svoje želje, vsak je imel svojo odločitev, se po svoje čuti mladega v semenišču, si po svoje predstavlja duhovniški poklic in išče stika s svetom, z mladimi, s prijatelji, ima svoje pripombe na življenje in nekaj tudi od življenja pričakuje....

Naj o vsem tem spregovorijo dejstva sama.... Da je lahko sploh tukaj, je bila potrebna odločitev, ki ni kar tako. Mladim fantom se je želja, da bi postali duhovniki, prebudila že zelo zgodaj v četrtem, petem in šestem razredu, in ta prvi zemetek so gojili, razmišljali. Mnogi so bili ministranti in nekateri so šli skozi duhovne vaje, da so se v glavnem vsi lahko končno odličili po končani osemletki za ta korak. Odločitve so navadno vezane s težavami, človek je še mlad in se čuti premalo odgovornega, nekateri je morda oviralo skromno znanje in pojavil se je strah - ali bom zmožel naporno šolanje? - Maternalne težave niso bile težava v večini primerov.

In mladi fantje so se znašli v semenišču in zavzeli nek svoj odnos do semenišča. Večina jih smatra semenišče za svoj drugi dom. Fantje je tu čakal natančno določen hišni red, odgovadati so se morali mnogočemu. Vendar so večinoma zadovoljni, nekateri se res čutijo vklenjene in čutijo potrebo po samostojnejših potezah, hočejo več zaupanja in se morda čutijo preveč vezane. Ko sedaj semeniščniki gledajo na svoja eno, dve ali tri leta, ki so jih preživeli, so v večini primerov ponosni na to, da so semeniščniki, tega jih ni sram priznati, z leti pa ta ponos seveda raste.

Nekateri se počutijo ignorirane, tako da jih je pred drugimi sram priznati, ker se bojijo zbadljivk. Splošno so pa fantje ponosni kot vsi mladi.

Vsak človek si nekako predstavlja duhovniški poklic. Fantje so si tudi ustvarili podobo duhovnika, nekakšen svoj ideal, ki h kateremu težijo. Z leti večina spoznava, da ni vse tako idealno, da je biti duhovnik napor, odgovornost... Vsi vidijo v duhovniku nekega dobrega pastirja, ki se daje drugim. Ker smo vsi ustvarjeni za trpljenje, so nekateri ustvarjeni za posebne vrste- trpljenje lajšati drugim. V duhovniku vidijo upodobljenega Kristusa z njegovo dobroto, ko dviga iz blata padle. Vsak ima svojo predstavo, ki jo z leti oblikuje in prehaja k razumevanju duhovništva.

Semeniščniki živijo v semenišču, vendar niso izolirani, povezani so z družinami in župnijskimi občestvi, srečujejo se z mladimi, ki mislijo podobno ali pa popolnoma drugače. Mladi od njih nekaj pričakujejo, starši tudi. Vsi se zavedajo, da domači in mladi od njih veliko hočejo, predvsem verne in poštene ljudi, pristno domače- povezane z družino. Nekateri menijo, da je nemogoče biti doma in ne pomisliti, da si semeniščnik, kajti vse okolje kliče tebe kot semeniščnika. Zavzemajo v večini enak odnos v družini, kot predno so bili v semenišču, hočejo pokazati, da so pošteni, verni in da ni treba nanje metati očitkov: "Semeniščnik je, pa taka baraba!" V redkih primerih se semeniščnik prevzame, ko pomisli, da je bolj cenjen, da se ves svet vrti okoli njega. Seveda se domači zelo zanimajo za svoje fante in ni nevarnosti, da bi bil kdo brez vsake podpore domačih.

Ko pridejo domov, morajo obiskati župnika in kaplana-dušo župnijskega občestva, kamor spadajo.

Z župniki in kaplani se semeniščniki razumejo dobro in v pogovoru z njimi najdejo skupne točke. Vendar je pristop do kaplana pristnejši v večini primerov. Nekatere moti župnikova zaprtost, ne najdejo skupnega jezika, ni sodelovanja, ker manjka pozornost z obeh strani. Kot semeniščniki bi že morali imeti več stikov z župniki kot drugi. V večini primerov pa mislijo, da župnikovo prizadevanje in pozornost le delno vračajo in da ne znajo imeti odnosa oče-sin, da so si preveč odtujeni in si ne zaupajo. Morali bi najti neko vez semeniščniki-župniki, ko bi si lahko zaupali v težavah, da bi se lahko z nekom pogovorili, da jih težave ne bi strle, da bi bili svobodni. Kajti so problemi, ki ti jih lahko le župnik dobro osvetli.

Poleg župnika se semeniščniki srečujejo z mladimi, s svojimi prijatelji in sošolci, ki niso kar tako ravnodušni in se zanimajo za življenje v semenišču. Mladina danes živi in dela za neke ideale in želi podpore v svojih težnjah. Velik pomen ima tu zблиžanje. Znati se približati mladini, ki je sposobna se pogovarjati o važnih vprašanjih in problemih. Nekateri fantje sploh ne čutijo težav, vendar najlažje pridejo v stik z bivšimi sošolci in z mladimi veroučne skupine. Drugi pa čutijo velike težave v tem zблиževanju, ker se čutijo drugačne, ker imajo pečat semeniščnika v sebi. Ne morejo se sprostiti v družbi, ker se bojijo. Težavo imajo tudi v odnosu z dekleti, in često ne vedo, kam bi se dali. Bojijo se predsodkov: "Kaj bodo ljudje rekli, če jih bodo videli v družbi z dekleti?" Sicer fantje mladino delijo na dobro in slabo in vidijo ovire - predsodke, češ da mladina živi zunaj v svetu, da drugače misli, da ima drugačen pristop. Prav tako tudi mladina vidi predsodek v tem, ko gleda v semeniščnikih neke "super" ljudi, ki so že naprej določeni za nekaj velikega, dobro vzgojeni se ne bi mogli meriti z njimi.

In vendar imajo podobne probleme. Resnično je mnenje, da v semenišču ni dovolj le študirati, ampak morajo graditi pravo mrežo, preko katere se vsakdo poveže z svetom mladih in se veliko nauči. Poleg te zunanje mreže, ki bi morala povezovati semenišče s svetom, je zelo važna semeniška mreža vsakdanjih dogodkov, ki gradijo podobo skupnosti.

Fantje imajo seveda pripombe na življenje v semenišču, nekateri so si ga drugače predstavljali, pa so razočarani. Splošno želijo boljše medsebojne odnose, nekakšne družinske odnose, če so v semeniški družini. Menijo, da se preveč le govori, to kar jim manjka, ne pove pa se tega, kar bi resnično morali storiti. Izboljšati bi bilo treba tudi odnose dijak-profesori. Vendar semenišče sestavljajo ljudje, ki imajo svoje napake in ne sme soditi nihče. Zavedajo se, da oni s svojim delom, študijem, razvedrilom gradijo skupnost in da je vzdušje odvisno tudi od njih, vendar včasih, ko bi bilo najbolj potrebno, na to kdo pozabi.

Vsakdo se svojimi željami živi za bodočnost. Tako delajo fantje načrte, da bi postali duhovniki, aktivni in ne pasivni, da bi s svojimi izkušnjami pomagali mladim. Fantje opazijo, da se nekateri duhovniki premalo posvečajo mladini. Zato težnja biti duhovnik-človek in ne šema, dober človek in kristjan, ki bo veliko nudil in vsaj nekaj tudi pričakoval in vztrajal na poti h Kristusu. Nekdo pravi, da hoče uresničevati v življenju samega sebe, svoj: Bivaj! - preraščanje samega sebe in se sproti odločati, in vzeti sebe nase, imeti pogum v smislu krščanskega eksistencializma.

Mladi so povsod na svetu svobodni v svoji mladosti. Da bodo lahko uresničili svoje cilje, morajo biti ponosni in zahtevni. Zavedati se morajo svoje naloge.

Ne smejo se mladi zgubiti v živem pesku želja: "želel bi", ko pa ni mogoče". Treba se je božiti in to iz oči v oči. Kajti edini cilj življenja je služiti, obrniti se k Bogu, proč od strojev in razumskega pojmovanja v večno Ljubezen .

"Kajti največja nesreča, ki mlade lahko doleti, je, da ne bi bili koristni nikomur in da bi bilo naše življenje brez koristi!" pravi poslanica mladini leta 1962. Ali vleče res standard mlade naprej, k idealom ?

Po anketi pripravile ISKRE

ZAKAJ?

Tedaj zazibal se je stolp,
a temelji so zdržali.

Divjanje strašno se je
enkrat umirilo -

ječanje ranjencev

in preklinjanje zdravih.

Videl sem in doživel vse to.

Samo spomin

po tem dogodku

ostal je v mojem

bistvu.

Imel bom samo občutek
nesreče in trpljenja.

A N A L I Z E

Semeniški dan se začne, ko oseba z ostrim pogledom in strogo načrtanimi potezami na obrazu pritisne s svojim častitljivim prstom na tako zasovražen objekt v semeniščuzvonec-ubogi revež, ki so ga v semenišče prinesli s tako častitljivim namenom. Oglasi se s svojim rezkim, skozi ušesa prodirajočim glasom, da vrže s postelje še tako revolucionarnega zaspanca, ki hoče spati, ali si dopoveduje, da spi. Dogodki si sledijo natančno tako kot v filmu :Upornik, obsojen na neuspeh. Počijo ena vrata, prikaže se ideal vseh povprečnih semeniščnikov, ki je še kar pri sebi in bi zaslužil medaljo za hrabrost. Na drugi strani se pojavi drugi, še vedno v Indiji Koromandiji, se leno privleče do vode, ki ga opomni, kje sploh je. Potem tri minute po šesti uri začnejo svoj veliki lov asistenti, ki lepo opozarjajo, nato glas stopnjujejo do ukaza, ter se končno poslužijo priročnika o judu, ko z različnimi prijemi poženejo kosti v tek. Zatem se začne splošno premikanje prebivalstva, vrata škripajo, pokajo, zaspani pogledi, trpinčene duše se plazijo po stopnicah. Potem v gosjem redu k jutranji maši, pa nazaj v razrede, tam sledi študij za take, ki so dobro spali in potem kot v knjigi Pony Ekspres po ameriško na zajtrk, vendar se te dirke vedno bolj opuščajo, ker fantje često upajo proti upanju, pa vseeno v obédnici niso zadovoljni.. Potem se začne Četrta šola pod mostom, ko ti profesor prvo uro razlaga iz priročnika: Pomagaj si sam in Bog ti bo pomagal, piše in riše, da bi dosegel kakšno oksidacijo v naših možganih, pa nič. In vse skozi nič, razen če te kdo ne zbudi, in potem je kot v filmu Zakaj te očka pušča samo! Pokažemo goro neznanja, in oni nam postrežejo v stilu Miklavža s "smrekovo vejico". Včasih imamo tudi rekreacijo v smislu prenovitve duha, kot v filmu Igramo Ruggby.

In potem dečki gredo k njihovemu najljubšemu pravilu- študiju ali z drugimi besedami: trening možganskih celic. Če ne veš, kam bi gledal, je najbolje, da pogledaš v zrak, ali pa tja daleč za devet gora, kakor piše v Slovenskih pravljicah. Imamo tudi neljube goste- gospode asistente, ki se strogo držijo semeni ke tradicije in tistega : Javi se... včasih pa prav smešno izpadejo (film Veliki Diktator). Sicer imajo tudi oni vsaj enkrat na leto svoj dan, ko priredijo študij: Za vsakega nekaj , za nobenega nič(znanja seveda). To je nekakšen zabaven študij, ki ga včasih obiše tudi kakšna višja sila, kot v knjigi Siva glava. Sicer se poslužujemo tudi skupinskega študija, ki ga najdemo zelo cenjenega in priporočenega na papirju (statut), je pa v praksi neko časozapravljanje. Semeniščniki so strašni pevci, vendar bi prej rabili kakšno knjigo o lepem vedenju na pevskih vajah, kot v knjigi Neugnani ptički in gospod Lisjak. Ko si dodobra strenirajo glasilke, se taki, ki bi radi več znali, odpravijo k t. i. študiju. Sekundo do dvanajst, ostali pa spet v univalnico, kjer je kot poplava Mississippi Riverja. Ko končno odplavajo v spalnico, se začne strašno trpljenje nočnega spanja. Nekateri bolj aktivni , ali taki gospodje Trebušniki, ki rabijo več zraka, vlačijo skozi nos dreto, da je skoraj tako kot v strojni HE. Komarji obletavajo skuštrane glave in tu in tam kaj "pripičijo". Zakoplješ se nekam v rjuhe, kot Mumija v postelji. P^utem ti prilomastijo "vsevedi", ki so študirali in polni znanja pogruntajo nov način razbijanja z vrati po vseh zakonih fizike. Potem se začno oglašati v spanju nekateri, ki so bolj zgovorni(film Veliki govornik Hans). Stražarji so na straži, fantje pa spijo v upanju na boljši jutri. Vse je skoraj tako kot v knjigi: Od plusa k minusu je trda pot.

Naslednji dan bo nekdo pel: V... , da danes bo srečen dan...
drugi pa: Život je tombola...., ne moremo pomagati,
takšno je življenje - aktivni čas od pritiska na zvonec. do
ponovnega pritiska v upanju, da bo že omenjeni gospod zamu-
dil vsaj eno minuto, ki je dolga kot večnost.

NAIVEC

K - M - L

Klečim pred teboj-

z rokami v žepu

se ti nesramno

režim,

kajti nemočen si

zdaj, ko visiš

na križu.

Molim te-

Vsaka druga

beseda je kletev

zoper tebe.

Ljubim te.-

Ljubim

samo telo

in seveda

sebe.

A zdaj- ?!

Pravijo, da sneli

so te s križa,

položili v grob.

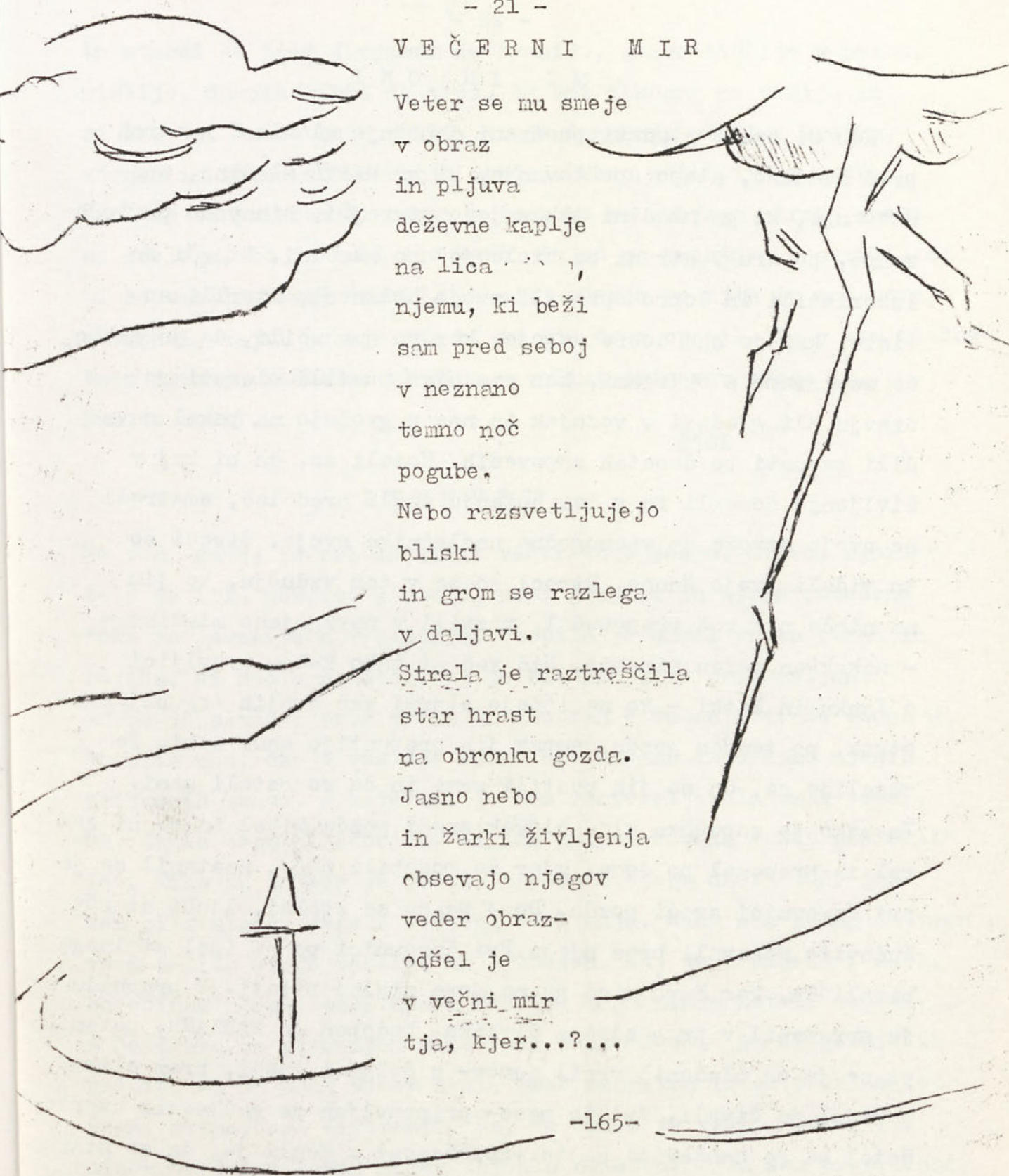
Ni te več v njem...

Klečim pred teboj-

pred VSTALIM

in ljubim samo Tebe.

V E Č E R N I M I R

Veter se mu smeje
v obraz
in pljuva
deževne kaplje
na lica
njemu, ki beži
sam pred seboj
v neznano
temno noč
pogube.
Nebo razsvetljujejo
bliski
in grom se razlega
v daljavi.
Sinela je raztreščila
star hrast
na obronku gozda.
Jasno nebo
in žarki življenja
obsevajo njegov
veder obraz-
odšel je
v večni mir
tja, kjer...?...

M I I N O N I

Kdo si drzne gledati postrani današnjo mladino? - strah pred mladino, slepo spoštovanje, ki ga uživa mladina, spoštovanje, ki ga mladini izkazujejo starejši, hipnavsko pritrjevanje, po drugi strani pa "tolčejo" po mladini. Starši so izkoristili in dobro opravili svojo dolžnost, storili so tisto, kar je sad dobre vzgoje, ker so nas učili, da je slabo, če se igramo s škarjami, ker nas niso pustili plezati po drevju ali gledati v vodnjak in nas z grožnjo na pekel navadili ravnati po desetih zapovedih. Hoteli so, da bi kaj v življenju dosegli in v tem hotenju zašli predaleč, smatrali so svoje otroke za vsemogočne naslednike svoje. Otroci so tu videli svojo šanso. Otroci so se v tem vzdušju, ko jim ni nihče nič več prepovedal, razvili v nevzgojeno mladino - nekakšen nežen dinamit. Nič več ni tako kot v pravljici o Janku in Metki - ko ne iščejo starši več svojih izgubljenih otrok, po temnem gozdu, ampak jih prepustijo same sebi. Še veselijo se, da so jih pustili same in da so ostali sami. In tako je zapuščen mlad človek sredi gozda živel in se ni oziral in hrepenel po domu, kjer so pozabili nanj, nastanil se je pri čarovnici sredi gozda. Doma pa so se starši, ljubi starši čudovito zabavali brez njega. Pri čarovnici pa ni imel stalnega bivališča, ker čarovnica ga ne more stalno pitati. V pragozdu se je spremenil v pragozdnega divjaka, podoben je TARZANU, potem pa se je ta mladenič vrnil domov - z dolgimi lasmi, brez olike, pobijal je živali, žrl je meso - pripravljen se maščevati starši. Hotel se je maščevati za to zapuščenost. Menil je, da so starši krivi, da je on zapuščen, brez duha, sam svoj gospodar, v resnici pa se hoče maščevati zato, ker mu starši v otroških letih niso prepovedali plezati po drevju.

In starši se pred divjakom ne branijo, glavo tiščijo v pesku, mislijo, da jih nihče ne vidi, če oni nikogar ne vidijo in si lažejo. In če bodo rekli, da je današnja mladina krepka, zdrava in vedno občudovanja vredna, bodo naleteli na upor. Sami so si pripravili odpor s tem, ko so svojega otroka imeli za zrelega, ko je imel eno leto in so ga prehitro spustili, da bi se vrnil preveč "zrel". In zdaj udarja po njih in oni morejo potrpeti, kajti nočejo, da bi to kdo drug opazil. In v tem mladostnem igranju TARZANA, mladina v večini primerov zmaga in... kam to vodi?...

ŠTOR

I Z P O V E D

Ne vem, zakaj je prišla tisti večer tako pozno. Staro, zgarano telo je bilo pokrito z raztrganimi ranjami in njene povešene roke so govorile o trpljenju. Stopila je skozi vrata plaha in boječa. Ni sedla na stol, ki je bil zanjo že pripravljen, ampak je plaho zaprla vrata in stopila v temen kot. Še vedno ni opazila nas, da jo ves čas budno spremljamo in čakamo njenih prijaznih besed, s katerimi je nas razveseljevala vsak večer. Ne, danes tega ni storila. Ni nam pripovedovala zgodb preteklih let. Tiho in boječe je začela zgodbo tistega dne: "Tudi jaz sem bila mlada, vesela svojega življenja. Rada sem pomagala vsem, vsem delila svoje veselje in ljubezen. Kaj je trpljenje, skrb, bolečina, strah, tega nisem vedela, tega nisem hotela vedeti. A še dobro se spominjam materinih solznih oči in drgetajočih ustnic, ki so vsak večer stale pred razpelom in ga prosile lepšega, mirnejšega življenja. Da, še danes jo vidim. Zakaj si nisem verjela? Zakaj nisem lajšala bolečin? Bila sem prepričana, da me trpljenje ne bo doletelo. In kaj je človek? Majhen krhek kos železa, ki skozi ogenj, nakovalo in mraz gre, da postane odporen proti udarcem brezsrčnih kladiv."

In vse to je padlo name. Dvanajst otrok sem imela. Dvanajst. Nikoli nisem obležala pod bremeni trpljenja, bolečin, dasi sem mnogokrat padla. Mož je umrl. Umrl je najstarejši sin. Ostala sem sama. Boleča rana po izgubi moža in otroka me ni zapustila. Od svita do večernega hlada sem delala pri ljudeh. Prečute noči in trdo delo mi je skazilo obraz."

Vsak večer smo se ji smejali, jo spraševali to in ono, a danes smo sedeli nemi in pobiti. Samo za trenutek je utihnila. Rad bi videl njen obraz, a se je nisem upal pogledati. Zopet se je zaslišal njen boleči, nekoliko glasnejši glas: "Zakaj vam to pripovedujem? Poglejte me, pogledajte me. Slabotna sem, sključena, slepa na eno oko. Rada bi še delala, pa ne morem. Ljudje mi tega ne verjamejo. Nočejo. Govorijo mi: "Blagor vam, ker nič ne delate!" Kaj ne zaslužim trenutka miru in vračujočo ljubezen svojih otrok. Kaj nisem delala vse življenje za druge, do onemoglosti? Ja-. Dokler sem lahko delala, me je vsak poznal, vsak mi je postregel z motiko in lopato. A danes? Mimo mene gre, kot da sem tujka, beračica, kateri je treba dati kos kruha zastonj."

Vzela je pol litra mleka in odšla. Mi pa smo se kakor obsojenci porazgubili po stanovanju.

SMET

OGLASI POD ŠIFRO NUJNO

Nujno rabimo poklicno strojepisko za delo v četrtem razredu, ali bolje v pisarni četrtega razreda. Pogoji: Vsaj šestnajst let prakse pa brez zapeljevanja.

DELITEV PO DELU

Nujno rabimo izkušenega veterinarja, ki bi znal razložiti čudno živalsko mrzlico v prvem razredu. Pogoji: vsaj dve leti prakse v delu z afriškimi zvermi.

DŽUNGLA

Nujno rabimo cvetličarja, ki bi znal s svojimi ikebanami in šopki skrbeti za dobro voljo profesorjev.

DOBRA VOLJA

Maturantje prosijo za finančno podporo vse milijonarje na svetu. Vse prosijo, da bi kdaj prijeli za mošnjo in žrtvovali kaj. Pogojev ni!

VSAJ NEKAJ

I Z S E M E N I Š K E B I B L I O T E K E

"SUPER ZOO" - je napeta knjiga, ki pripoveduje o odmoru v prvem razredu in deloma tudi o njihovem študiju.

"NAPAD NA PEARL HARBOUR" - je dramatska pripoved o odhodu semeniščnikov v kino. Še sreča, da je bil napad samo enkrat.

"SAMOPCSREŽBA NA KOSTANJU" - je izredno domiselna zgodba o dogovoru v spalnici prvega razreda, da vse, kar v spalnico ne spada, zmečejo skozi okno.

"SEMENIŠČNIK KONČNO SIT": je največji "bestseller" ki govori o preobilni večerji in posledicah, ki so ponoči sledile. Izredna vezava, cel toaletni papir.

"DETEKTIV 008" - je izredno napeta kriminalka, povdarek na monologu, pripoveduje pa o poskusu varuha miru in tišine, da bi ugotovil odkod sivi oblački nad semeniščem.

DEBELOST, LEPA ČEDNOST - je knjiga, ki bo prišla prav debelim bralcem, pripoveduje pa o neuspešnem poskusu shujševalne kure.

VELIKI VAMPIR : spet strašna srhljivka o boksarskem strokovnjaku , in njegovem "sparing partnerju" z razbito arkado. Bajje je ozadje zgodbe resnično. Dogaja se v četrtem razredu.

CVETOČA ŽOGA - je zanimiv poskus "antiromana", je pa eno samo veliko pričakovanje, kdaj bo nogometna žoga počila. Da bralci ne bodo razočarani, naj že zdaj povem, da se to ni zgodilo.

PIKNIK - je primer realistične in včasih tudi naturalistične pripovedi, polne nepredvidenih situacij in komičnih prizorov. Edinstven primer v slovenski literaturi .

NAJBOLJŠA ORGANIZACIJA - je esej o neumornem košarkarskem delavcu, ki organizira košarkaško prvenstvo. Vsaj toliko si je zaslužil, da bi ga povabili na radio za nedeljsko oddajo: Brez njih ni športa! Mnogo napetih situacij in kritičnih dialogov.

POPLAVA 300 M NAD MORJEM - spet dokumentarna pripoved o skrbi za telesno čistočo v semeniški univalnici. Upan, da bralci tega ne bodo občutili.

FLY , PEOPLE , FLY- je semeniščnikova neuresničljiva perioda. Pripoveduje o neuspelih poskusih fantov, da bi dobili pod košem kakšno žogo. Tam gospodari strokovnjak za te posle Giugis the best centre (izg. džudžis). Ime je seveda izmišljeno.

IGRAJMO SE DETEKTIVA - je posebno posrečena poteza pisatelja ki pokaže varuha miru in tišine na delu, ko zbira papirje za boj proti raku.

MOJSTER KALIGULA IN NJEGOVI- izreden "boom"- priporočamo, berite. Poskus opisa ure matematike...Psihološki roman, ki kritično obdela profesorja in dižake. Slušni efekti niso zagotovljeni.

DESPERANTES- je izredno zadeto stanje odhoda semeniščnikov na zajtrk, in čez eno minuto podobna vrnitev. Psiha junakov dobro podana. Upam, da se bo kdo usmilil in napisal scenarij.

VREMENSKA NAPOVED- je po prečen oris razprave, kdaj naj se piše šolska naloga. Včasih nimajo fantje z vremenom srečne roke in šolska naloga izpade bolj oblačno.

DETEKTIV OBDOJEN NA NEUSPEH - je kriminalno-kriminalna krimi- nalka, ki v zgoščeni obliki prikaže neuspešen poskus varuha z ostrim pogledom, da bi koga dobil zjutraj v postelji. Napet boj med varnostno obveščevalno službo in že prej ime- novanim detektivom.

MEŠALEC ZA BETON - je lekcija iz nogometa. Akter je neki četrtišolec- trenira pa " volej" udarce.

JAKEC IN STRIC HLADILNIK - je napeta pripoved pisateljice Polonce Kovač o Jakcu in Hladilniku. Otroci iz prvega razreda bodo prav gotovo zadovoljni. 100 strani napetega branja.

RANJENCE SO ODNESLI Z BOJIŠČA - ne gre za vojne dogodke, pač pa za pripoved o napetem " klanju na košarkaškem igrišču, ko so bili glavni akterji drugošolci.

LITERATURO ZA VAS IZBRAL : dipl. prof. ing.
ZA VSAKEGA NEKAJ ZA NOBENEGA NIČ

ŠPORTŠPORTŠPORTŠPORTŠPORTŠPORTŠPORTŠPORTŠPORTŠPORTŠPORT

S pomladjo so se začela spomladanska povratna srečanja v nogometu in košarki. Fantje se pod obroči še vedno borijo, medtem, ko se je nogometno igrišče že umirilo.

V pomladnem delu nogometnega prvenstva so kot jeseni imeli največ uspeha tretješolci, ki so na vseh tekmah zmagali.

Takoj za tem pa je presenečenje: nova ekipa Puf, Puf Club, ki se je z odličnimi igrami in boljše gol razliko prebila na drugo mesto pred ekipo četrtega razreda, ki ima prav toliko točk. S tem v zvezi je bilo presenečenje prav med tema dvema tekmečema, kajti rezultat je bil po trdi borbi le 1:1, kar je bolj odgovarjalo Pufpufovcem. Na tekmi med tretjo in četrto so gledalci lahko ploskali mnogim lepim akcijam, pa tudi lepim zadetkom. Že v prvem polčasu je po treh golih Žagarja Kerin povedel s 4:0, nakar je do konča polčasa zmanjšal rezultat Čuk Rado z dvema zadetkoma. V drugem polčasu pa je četrta ekipa popustila in tako pristala na tretjem mestu spomladanskega prvenstva. Omeniti je treba še nešportno obnašanje navijačev, ki so svojo nezrelost pokazali z metanjem petard na igrišče. V tem delu prvenstva je sodelovalo šest ekip. Na igrišču je Puf, Puf Club zamenjal 2. a. ekipo.

Razvrstitev v pomladanskem delu prvenstva

1.	3.a.	5	5	0	0	68: 2	10
2.	P. Puf C.	5	3	1	1	37: 9	7
3.	4.a.	5	3	1	1	35:12	7
4.	1.a.	5	2	0	3	18:17	4
5.	1.b.	5	1	0	4	9 :48	2
6.	1.c.	5	0	0	5	1 :79	0

SPORTSPORTSPORTSPORTSPORTSPORTSPORTSPORTSPORTSPORTSPORTSPORT

Ker sta se v prvenstvu izmenjali dve ekipi, je končni vrstni red precej drugačen od spomladanskega:

1.	3.a.	10	10	0	0	140:11	20
2.	4.a.	10	7	1	2	88:24	15
3.	1.a.	10	5	0	5	39:48	10
4.	P.P.Clvas	5	1	1	1	37:9	7
5.	2.a.	5	2	0	3	28:24	4
6.	1.b.	10	1	1	8	16:93	3
7.	1.c.	10	0	1	9	4:142	1

Tik pred začetkom košarkaškega prvenstva smo na domačem igrišču odigrali košarkaško tekmo z ekipo Goč.Semeniščniki so še enkrat dokazali svoje košarkarsko znanje, čeprav so se tudi Gočani nekaj časa dobro držali. Zmagalo je semenišče z rezultatom 86:26. Po tekmi so nas Gočani v prijateljskem vendar borbenem vzdušju povabili na poravnavo časti na nogometno igrišče. Torej se nam poleg zaključka košarkaškega prvenstva obetajo še zanimive stvari.

FIČO

I S K R E : glasilo semeniščnikov v Vipavi

L E T O : IX

Š T E V I L K A : 4 28. aprila 1977

N A S L O V U R E D N I Š T V A :

Vipava 149, 65271 VIPAVA

U R E J A T A : Fajdiga Stanko, Čuk Marko

O D G O V O R N I U R E D N I K : Pavel Sporn

V I N J E T E : Kamin Jože

R A Z M N O Ž E N O : v 100 izvodih

T I S K : Čuk ~~Radco~~, Šušter Franc

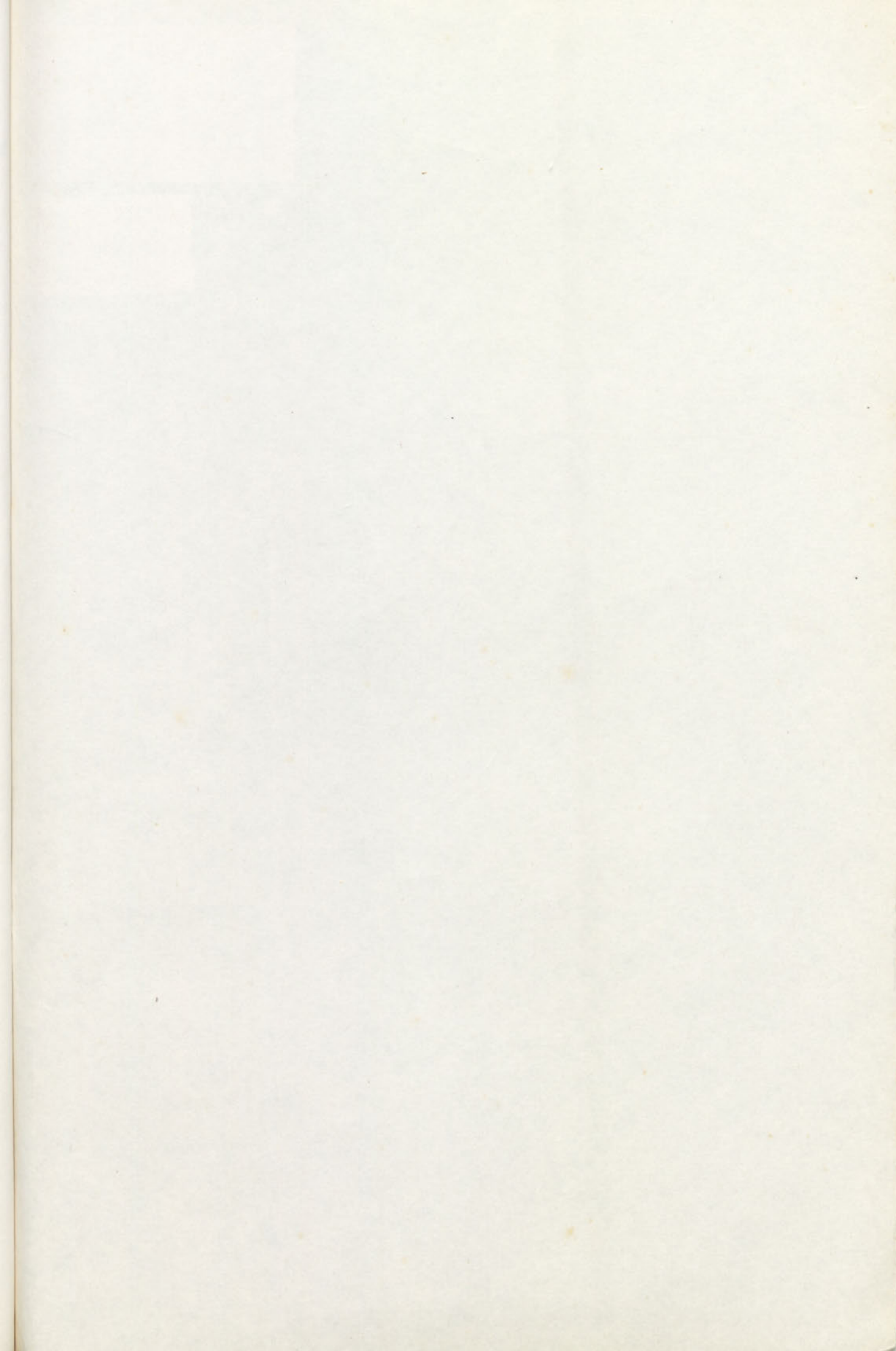
Plešec Ciril

Gantar Evgen

Kerin Stane

M A T R I C E : Kržišnik Lojze

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

Šolsko glasilo
KNJIŽNICA
Leto XIV,

Škofjiska gimnazija

ISKRE

Inv. št.
19073

Semenišče Vipava

19073